

Hayko Bağdat: Başbakan'ın taziyesi

Posted on 27/04/2014

Soykırımın 100. yılı yaklaşırken hep birlikte bazı analizler yapıyoruz.

Amerika bu yıl "Genocide" kavramını mı kullanacak, "Büyük Felaket" mi diyecek?

Ermenistan- Azerbaycan ilişkileri bu noktadayken Türkiye yeni bir hamle yapabilir mi?

Fransa parlamentosunun aldığı "Soykırımların inkârının suç sayılması" kararı esnetilebilir mi?

Doğu Perinçek'in İsviçre ile mahkemelik olan hâli Türkiye'ye avantaj oluşturur mu?

Bu konu AB üyelik sürecinde önümüze nasıl bir engel çıkarabilir

Ne dersiniz?

Sanki Eurovision yarışmasında dost- düşman ülkelerin puanlamasını yorumlayan Bülent Özveren kafasıyla pozisyonumuzu belirlemeye çalışıyoruz değil mi?

Oysa konuştuğumuz konu Malatya'da, Sivas'ta, Diyarbakır'da, Samsun'da yaşayan kendi vatandaşlarını katletmiş zalim bir iktidara, İttihatçı politikaların sonuçlarına olan mesafemizdir sadece.

Karşımızda duran soru çok net:

Kendimizi katile mi maktule mi yakın hissediyoruz?

Katilin cinayeti işlemesindeki hafifletici sebepleri mi parlatacağız yoksa katledilmiş komşumuz için yas mı tutacağız?

Bu toprakların usulsüz gömülmüş insanlarına resmi ağızdan küfür mü edeceğiz, onların ruhuna Fatiha mı okuyacağız?

Şimdi, soykırımdan 99 yıl sonra, ülkenin en yetkili makamı bir kâğıda uzun bir metin yazıp önümüze uzatıyor.

O metinde hangi dengeler gözetilmiş, ne kadar samimi olunmuş, neyin hesabı yapılmış umurumda bile değil açıkçası.

Konu devletlerin reel politik çıkarlarıysa ne Obama'nın bir kelimesinde, ne Fransa'nın bir kararında ne de Türkiye'nin bir sayfalık açıklamasında samimiyet aramak gerçekçi zaten.

Bizlerin işi başka olmalı.

Tepede olgunlaşmış ya da buna mecbur kalınmış yeni bir yaklaşımın tabanda hep beraber inşa edeceğimiz barış ortamı için sağladığı imkânı sonuna kadar kullanmak zorundayız.

Bu metinde üzerinde durmamız gereken çok önemli bir satır var.

1915'te öldürülmüş insanların huzur içinde uyumaları için dua edilmiş.

Ben yıllardır savunduğum bu üslubun, içinde yaşadığımız iklime hâkim olması için üzerime düşen sorumluluğu alıyorum.

Bu ülkenin siyasi iktidarı, muhalefet partileri, medyası, sivil toplumu, sendikası, öğrencisi, hepimiz bütün gücümüzle 99 yıllık inkâr ve nefret dilinin kötücül etkilerini silmek için kolları sıvamalıyız.

Bir asır süren suç kültürünün etkilerinin bir hükümetin, bir sayfalık metnin, iki yakışıklı sözün mucizevî etkisiyle ortadan kalkmayacağını biliyoruz.

Şimdi davranmak zamanıdır.

Eksik bulduğunuz metinlerin yerine yenilerini yazınız.

Şekilsiz bulduğunuz eylemlerin yerine yenilerini örgütleyiniz.

Samimiyetsiz bulduğunuz beyanların yerine yeni cümleler kurunuz.

Başka ülkelerle ilişkilerimizin değil kendi vicdanlarımızın normalleşmesini sağlayınız.

Çünkü bu katliam ile yok edilmiş Ermeni halkına dünyanın tüm dillerinde taziyeler sunuldu zaten.

Eksik olan en önemli lisan Türkçedir.

Bugün devlet, sunacağı taziye için dokuz dilde tercüme ettirmek için enerjisini boşa harcamamalı.

1915 kurbanlarına Türkçe dua etmek yeterlidir.

Dünyanın her yerinden Ermenice “Âmin” diye karşılığını alacaktır, emin olunuz.

Belki de ihtiyacımız olan sadece budur.

Başbakan Erdoğan, kaybettiğimiz yakınlarımız için taziyelerini sunuyorsa bu toprakların geleneğinden gelen verilecek tek bir cevabımız vardır.

Allah razı olsun, Âmin.

Yarın mı?

Her zaman yaptığımız gibi, onurlu ve özgür bir gelecek için mücadeleye devam edeceğiz.

Sadece yüz yıl önce değil, bu iktidar döneminde de katledilen yakınlarımızın, çocuklarımızın hesabını sormak için direneceğiz.

Ankara'nın karanlık dehlizlerinde gizlenen, terfi alan, baş tacı edilen katilleri adaletin karşısına çıkarabilmek için uğraşacağız.

Kısacası herkes işini yapmaya devam edecek.

Devlet devletliğini;

Bizler insanlığımızın gereğini.

Herkes görev yerlerine...

Kaynak: [Taraf](#)